

Adı Fatma

– Sinan Ceylan · 12 Şubat 2020

Samsun Ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde bulunduğum dönem içerisinde şahit olduğum bir olay üzerine kaleme almaya çalıştığım bir şiir. Çalıştığım diyorum, çünkü yaşananları dizelere aktarmak imkansız ötesiydi. En ağır istismara maruz kaldığını haykıran ve adının sonradan Fatma olduğunu öğrendiğim genç kadın bir gün sonra sustu, sonsuza kadar... Ya da susturuldu...

Adı Fatma

Yirmili yaşlarda genç bir kız: Adı Fatma.
Yerleri dövüyor çiçek tutası elleriyle...
Yüzü ay gibi,
Gözleri nur nur çakmak, nefsi uyandırmayan masumiyetiyle.
Aklı oyun oynuyor beynine,
- ki; arafında yığılıyor dünyasının yüreğine.
Durma niyetinde de değil
Gelip gitme ikilemine...

Hemen bi üst katta,
Kadın açıkta yatıyor.
Kimliği pembe, yüreği mavi, yazgısı zifiri kara.
Sesi çığlık çığığa...
Mutsuzluğa haykırıyor,
Umutsuzluğuna bağırıyor yarınlarının...
Zararı yüreğine, aklına, fikrine,
Benim de fikrime, vicdanıma ve düşüncelerime...

Neydi o an aklını yokluğa çırpınışa yönlendiren?
İçler acısı her kelimenin boğaza dizdiği kezzap tadı,
Üstelik yürek yakan türden...

Gözleri kan çanağı kızıla boyanmış gökyüzü misali,
Bitkin ve perişan bir bulut,
İncilerini dökerken, kor yangınına.
Sonrası yok gibi, hiç gibi; yığılıyor zemine,
Boş bir çuval, yırtık poşet,
Boşaltılmış kese kağıdı, eski gazete parçalarından imalat.

Yığılıyor; ne ile dolacağını anlatamadan,
- belki anlamadan...

Damağın tavanına asılmış harfler, hırıltı şeklinde.
Köpükler arasındaki tükeniyor git gide.
Ve eksiliyor kendinden,
Bitişe çıkan yolun başlangıcında,
Tükeniyor eriyerek...

Birazdan gelir bir görevli şefkat yüklü ! çantasıyla.
Sürer enjektörün namlusuna kurşununu....
Önemi de yoktur zaten, ha uyuyacak ha bayılacak
Kendine geldiğinde
Şu anı bile hatırlamayacak...

Döndüm dünyamdaki savaşın içine.
Ne kadar da basitmiş aslında zorlarım.
-anladım ki; artık savaşımda değil aklım.
Yüzü geliyor gözlerimin önüne
Yırtıcı bir kartal gibi hırçın ve güzel
Kaçıramıyorum gözlerimi
Ve utanıyorum
Yardıma uzanmayan ellerimin çaresizliğini g/izleyerek...

Hayat, o an odak yanılışına sürüklüyor algımı; olmakla, olmamak çelişkisiyle.
Ölümü çağırıyorsun, ölümü tadıyorsun; şerbeti katran tatlısı.
Ya kristal bir bardakla çaresizlik içinde
Ya da altın kaplama porselen tabakla, kahır tazeleyerek...

Henüz ölmeyi bile başaramadan, beceremedem;
Güneşi, ayı, yıldızları;
Ve çamlığı,
Yakındığın zorluklarını,
İçtiğin sigarayı, çayı
Ve hayallerini, kabuslarını
Sevilerini; İhanetlerini gömüyorsun yüreğinin kabristanına...

Sesler durdu!
Tebessümü iliştiirmeli mi, solgun yanaklara ümit ederek?

Galiba Fatma uyudu, uyutuldu...
Senin için kocaman bir ömür,
Kafanı duvarlara vurduğun her an, acını hissederek.
Tepe tepe yaşa,
Dilediğince...